

Valentina Ștefan-Cărădeanu
Steluța Căpățână

Corina Ionica Gheorghiu
Lidia Apostol

Cele mai frumoase povești de Crăciun

volumul 2

www.editurajoy.ro

Cuprins

Noaptea sfântă <i>Selma Lagerlöf</i>	3
Povestea celor trei brăduți <i>poveste populară</i>	8
Crăciunul săracului <i>poveste populară</i>	11
Vine Moș Crăciun <i>Passionaria Stoicescu</i>	14
Urarea Moșului <i>Passionaria Stoicescu</i>	15
Telefonul fermecat <i>Passionaria Stoicescu</i>	16
Moș Crăciunel cel tinerel <i>Passionaria Stoicescu</i>	17
Fecioara Maria <i>Cezarina Adamescu</i>	18
Nașterea Pruncului <i>Cezarina Adamescu</i>	19
Baba iarna intră-n sat... <i>Otilia Cazimir</i>	21
Brăduleț, brăduț draguț.....	23
Colinde, colinde <i>Mihai Eminescu</i>	24
Colindătorii <i>George Coșbuc</i>	25
Omul de omăt.....	27
Omul de zăpadă.....	28
Săniuța <i>George Coșbuc</i>	29
Scrisoare lui Moș Crăciun <i>Elena Farago</i>	30
Uite, vine Moș Crăciun <i>Otilia Cazimir</i>	31
Povestea unui vânt bătrân <i>poveste populară</i>	32
Revelion <i>Mircea Sântimbreanu</i>	42
Decembrie <i>Mircea Sântimbreanu</i>	45
Marea hotărâre <i>Mircea Sântimbreanu</i>	48
Excursie la pol <i>Mircea Sântimbreanu</i>	51
Noapte bună, bunici! <i>Mircea Sântimbreanu</i>	53
Greșeală de neiertat <i>Octav Pancu-Iași</i>	55
Marele dregător al Zăpezii s-a ținut de cuvânt <i>Octav Pancu-Iași</i>	58
Legenda Crivățului <i>poveste populară</i>	63

Legenda inului <i>poveste populară</i>	65
Povestea Bradului de Crăciun <i>poveste populară</i>	68
Moș Crăciun <i>poveste populară</i>	69
Bătrânică și spiridușul <i>poveste populară</i>	71
Sorcova <i>Barbu Ștefănescu Delavrancea</i>	73
Zâna munților <i>Petre Ispirescu</i>	77
Înțelepciunea săracului <i>poveste populară</i>	82
Spiridușii cu nasuri lungi <i>poveste populară</i>	84
Doctorul Știe-Tot <i>Charles Perrault</i>	87
Spiridușii <i>Frații Grimm</i>	90
Bătrânul Sultan <i>Frații Grimm</i>	92
Călătoriile lui Tom Degețel <i>Frații Grimm</i>	95
Omul de zăpadă <i>Cezar Petrescu</i>	100

Noaptea sfântă

Selma Lagerlöf

Am și acum vie în suflet amintirea unei mari suferințe încercate la vârsta de cinci ani, una cum nu cred să mai fi avut de atunci.

S-a întâmplat când a murit bunica mea... În fiecare zi se așeza în fotoliul din odăița ei și ne spunea povești.

Mi-o amintesc depănând basme de dimineața până seara, noi, nepoții, stând în jurul ei, tăcuți și liniștiți, și ascultând-o fermecați. Ce timpuri minunate! Nu existau alți copii care să fi fost așa de fericiți cum eram noi.

Mai țin minte doar câteva lucruri despre bunica. Avea un păr frumos, alb ca neaua, mergea încovoiată, iar în majoritatea timpului stătea în fotoliu croșetând la ciorapi. Și-mi mai amintesc că, ori de câte ori termina de citit sau de spus o poveste, obișnuia să mă mângâie pe cap și să spună: „Și totul este de adevărat! Adevărat cum te văd și cum mă vezi!”.

Bunica ne mai cânta, dar asta nu se întâmpla în fiecare zi. Unul dintre cântece vorbea despre un cavaler și un monstru al mării,

iar refrenul suna cam așa: „Vântul rece suflă tare, se avântă peste mare”. Și-mi mai aduc aminte o rugăciune și un psalm învățate de la bunica. Poveștile ei însă îmi mai revin în minte doar ca prin vis. Dar una mi-o aduc așa de bine aminte, că aș putea-o chiar istorisi. Este o povestioară despre nașterea lui Iisus.

Acestea sunt toate amintirile despre bunica, în afară de faptul că am încercat o mare durere la moartea ei și m-am simțit foarte singură după aceea. În dimineața în care fotoliul din colțul odăii a rămas gol, mi-a fost imposibil să înțeleg cum vor trece următoarele zile. De acea zi îmi aduc aminte foarte bine și n-am să o uit vreodată. Ne-au dus și pe noi copiii să ne luăm rămas-bun și să-i sărutăm mâna moartă. Nouă ne era frică să ne apropiem, dar cineva ne-a spus că doar așa îi putem mulțumi bunicii cea din urmă oară pentru toate bucuriile pe care ni le făcuse. Și apoi sicriul lung și negru a fost închis, iar poveștile, basmele și cântecele au plecat de acasă închise în el și nu s-au mai întors vreodată. Simțeam că ceva era pierdut pe vecie în viața noastră. Era ca și cum poarta fermecată a unei lumi frumoase, în care intram și din care ieșeam ori de câte ori doream, se închisese pentru totdeauna. Acum nu mai era nimeni care să știe cum să ne deschidă acea poartă.

Îmi amintesc cum, treptat, noi, copiii, am început să ne jucăm cu păpuși și jucării și să trăim ca și alți copii. De parcă nu ne mai părea rău de pierderea bunicii noastre sau de parcă am fi uitat-o. Însă, chiar astăzi, după aproape patruzeci de ani, pe când scriu poveștile despre Hristos pe care le-am adunat în timpul călătoriilor mele, îmi vine în minte povestea despre nașterea lui Iisus pe care ne-o spunea bunica mea. Și mi-e drag să v-o povestesc și vouă.

Era în ziua de Crăciun, toți se dușeseră la biserică, afară de bunica și de mine. Cred că eram singure în toată casa. Pe noi două nu ne luaseră, deoarece bunica era prea bătrână și eu eram prea mică pentru drumul printre troiene. Amândouă eram mâhnite că nu puteam să luăm parte la slujbă și să vedem lumânările de Crăciun aprinse în biserică.

Cum stăteam amândouă singure, bunica a început să spună o poveste:

— Trăia odată un om, începu ea, care, într-o noapte întunecoasă, plecă să caute cărbuni și lemne pentru a aprinde un foc.

Baba iarna într-n sat...

Otilia Cazimir

Alergând, ca de năpastă,
Au venit buluc pe coastă
Doi băieți
Mai isteți,
Să dea veste
La neveste
C-au văzut în deal la stână,
Coborând din vârf de munte,
Peste ape fără punte,
Iarna sură și bătrână...

Mai târziu, mai pe-nserat,
A intrat și baba-n sat:
Uite-o-n capul podului,
În văzul norodului,
Pe-un butuc de lemn uscat,
Cu cojoc de căpătat,
Cu năframa de furat,
Cu catrința de aba
Vântul să-l streкори prin ea!
Și cum suflă-n punnii reci,
Scoate pâcla pe poteci,
Iar pe fund de văi destramă
Neguri vinete, de scamă...

Și-au ieșit băieții mici,
Mici și mulți
Și desculți,
Și câțiva mai măricei
Cu biciuști și cu nuiete
Și cu prăștii subțirele,
Să alunge de pe-aici

Povestea unui vânt bătrân

poveste populară

– Bunico, de ce suflă vântul? rupse tăcerea Katia.

Bunica zâmbi și, în clipa aceea, fetița zări sclipirea care trecu prin ochii bătrânei, înainte de-a răspunde.

– Pentru că a primit poruncă, zise bunica.

– Cine i-a poruncit?

– Împăratul vânturilor!

– Dar vânturile au împărat?

– Sigur că da! Împăratul lor locuiește pe cel mai înalt munte din lume. Când și când, vânturile se adună la sfat cu împăratul, și el le împarte sarcini: tu o să te duci pe mare, tu pe uscat, tu o să bați în pustii și așa mai departe. Fiecăruia îi dă câte o trebușoară de îndeplinit și-i spune ce probleme are de rezolvat.

Katia știu că bunica se pregătește să-i spună o poveste și se așeză mai comod lângă ea.

– Sunt multe soiuri de vânturi... mai bătrâne, mai tinere... iar treburile lor sunt felurite, fiind împărțite după vârstă și după puterea fiecăruia. Apoi mai sunt și unele vânturi neascultătoare, care nu fac ce li se cere. Împăratul lor, când află că n-au fost cumiți, le obligă să bea doctorii foarte amare.

De pildă, un vântuleț este trimis să adie prin pădure și i se poruncește să șuiere prin frunzișul copacilor, să le dea de veste oamenilor că o să vină ploaia, ca ei să strângă fânul cosit. Iar el, fiind un vânt tânăr și neastâmpărat, începe să se zbunguie prin copaci, mai frânge în joacă câte-o crenguță, împrăstie fânul adunat în căpițe și face și alte boroboațe de copii mici. Aceste vânturi neascultătoare sunt puse să bea praf de chinină dizolvat în apă. Ai băut vreodată chinină? E teribil de amară...

– Bunico, dar de ce șuieră vântul? întrebă copila curioasă.

– Vânturile vorbesc între ele, iar vocea lor este șuierată. Își istorisesc în vuietul lor povești și întâmplări de pe unde au colindat.

– Și înțelege cineva ce povestesc ele? se miră fetița. Și eu le aud, dar nu înțeleg nimic. Pe hornul sobei urlă vântul de-mi țiuie urechile, însă habar n-am ce anume povestește.

– Eu înțeleg!

– Îmi spui și mie ce povestește vântul care șuieră în sobă? întrebă Katia.

– E un vânt bătrân, foarte bătrân, spuse bunica. Povestește o întâmplare veche, veche de tot, zice că s-a petrecut în Danemarca, cu multă, multă vreme în urmă, pe malul Mării Baltice, pe vremea când pescarii mergeau la pescuit în corăbii cu pânze. Pe-atunci pescarii nu aveau încă bărci și năvoade ale lor. Corăbiile, în Danemarca, erau ale bogătașilor, iar aceștia luau cea mai mare parte din peștele prins de pescari.

Deodată, bunica se apropie sobă și se prefăcu că ascultă, de parcă ar înțelege, chipurile, ce povestea vântul. Katia se prinse în jocul acesta încântător, știind însă că bunica o să născocească povestea.

– Ce povestește vântul că s-a întâmplat? întrebă fata cu o voce care trăda nerăbdarea.

– O să-l rog să povestească de la început și-o să-ți talmăcesc ce spune. Pe mine vânturile mă ascultă câteodată, mai adăugă bunica, și în colțul gurii îi

Povestea Bradului de Crăciun

poveste populară

Cândva, toți copacii își păstrau frunzele verzi în tot timpul anului.

În preajma Crăciunului, o mică pasăre nu a mai putut pleca în țările calde pentru că avea o aripă ruptă. Cum să reziste vitregiei iernii? Tremurând de frig, s-a adăpostit în frunzișul unui mare stejar. Acesta a refuzat să o primească, gonind-o:

— Pleacă de aici! Îmi vei mânca toate ghindele!

Biata pasăre a părăsit copacul și s-a refugiat între ramurile unui ulm stufos.

— Nu poți rămâne aici! Îmi vei rupe frunzele! a spus acesta.

Speriată, micuța pasăre s-a ascuns atunci într-un desiș care, însă, a alungat-o fără zăbavă:

— Nu te vreau aici! Îmi vei murdări crengile!

Respinsă de toți copacii, pasărea s-a culcat în zăpadă așteptând înspăimântată să moară de frig.

Deodată, a zărit un brad care îi făcea semne să se apropie. Cu aripile îngreunate de frig, s-a târât până la el.

— Aici, între ramurile mele, nu trebuie să te temi de nimic! Voi avea grijă de tine! o asigură plin de prietenie bătrânul brad.

În seara de Crăciun, un vânt grozav prinse să sufle peste pădure. Toți copacii și-au pierdut frunzele sub puterea sa. Bradul însă și-a înfășurat crengile în jurul micuței păsări bolnave pentru a o adăposti. Își dorea atât de mult ca pasărea să nu moară, încât nu mai simțea nici frigul, nici viscolul. Frunzele lui, în lupta cu gerul, deveneau din ce în ce mai țepoase, dar nu se dădeau bătute.

Pentru bunătatea și curajul său, Dumnezeu a hotărât ca bradul să-și păstreze mereu frunza verde. Oamenii îl cinstesc și îl aduc de Crăciun în casele lor ca semn al belșugului, bunătații și bucuriei!